

اعلامیه مطبوعاتی

آیا در میان سرزمین‌های اسلامی، گوشه‌ای از رحمت هست که مسلمانان روینگیا در آن پناه امن و باعزت بیابند؟! (ترجمه)

در ۲۵ اگست ۲۰۲۶م روزنامه «پروثوم آلو» گزارش داد که اسد عالم صیام، وزیر خارجه بنگلادش، اظهار داشته است که بنگلادش گفتگوها با میانمار و تلاش‌های دیپلماتیک را برای حل بحران مهاجران روینگیا ادامه می‌دهد و تلاش دارد شرایطی را فراهم کند که روینگیاها بتوانند با امنیت و عزت به کشور خود بازگردند.

چگونه می‌توان میانمار را پناهگاه امن و باعزتی برای مسلمانان روینگیا دانست؟ در همان روز، ۲۵ اگست ۲۰۲۶م، دفتر کمیشنری عالی سازمان ملل برای حقوق بشر گزارشی را زیر عنوان «وضعیت حقوق بشر مسلمانان روینگیا و اقلیت‌های دیگر در میانمار» منتشر کرد. این گزارش «نقض‌ها و تجاوزات گسترده و سازمان‌یافته‌ای را که ارتش آراکان و ارتش میانمار علیه روینگیا مرتکب می‌شوند» بررسی کرده و شرایط شکننده‌ای را که این جامعه با آن روبه‌رو است، به تفصیل بیان نموده است.

حاکمان بودایی میانمار، پس از فقیر ساختن مردم این سرزمین با تطبیق نظام سرمایه‌داری و برای پوشاندن ناکامی‌های خود، آتش نفرت را علیه مسلمانان روینگیا شعله‌ور ساختند. در اگست ۲۰۱۷م، ارتش میانمار عملیات سرکوب وحشیانه‌ای را علیه مسلمانان روینگیا در ایالت راخین در غرب این سرزمین آغاز کرد که در نتیجه بیش از ۷۴۰ هزار تن از آنان مجبور شدند از مرز گذشته و به بنگلادش پناه ببرند؛ جایی که اکثریت بزرگ آنان تا هنوز به عنوان مهاجر در شرایطی زندگی می‌کنند که حتی شایسته حیوانات نیست و از امنیت و کرامت محروم اند.

چگونه می‌توان سرزمین‌های اسلامی، از جمله بنگلادش را سرزمین امن و باعزتی برای مسلمانان روینگیا دانست؟ حاکمان این سرزمین‌ها با تطبیق سرمایه‌داری، تمرکز ثروت در دست یک اقلیت فاسد و باز گذاشتن منابع و بازارها برای بهره‌برداری شرکت‌های قدرت‌های استعمارگر، ملت‌های خود را فقیر ساخته‌اند. آنان همچنان برای پوشاندن ناکامی‌های خویش، با انداختن تقصیر بر گردن دیگران و تحریک نفرت علیه مهاجران و پناهندگان، از مفهوم فاسد قومیت‌گرایی استفاده می‌کنند. هنگامی که مردم برای حقوقی که شریعت برای آنان تضمین کرده است صدای خود را بلند می‌کنند، این حاکمان به جای برپایی دولت خلافت؛ دولتی که مسئول رسیدگی به امور مسلمانان است، موضع «دولت سخت‌گیر» را اختیار می‌کنند.

ای امت محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم! الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

(وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ) [الأنبياء: 107]

ترجمه: و ما تو را جز رحمتی برای جهانیان نفرستاده‌ایم.

تطبیق دین محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم، دولت اسلامی را به پناهگاهی سرشار از رحمت، امنیت و عزت تبدیل کرده بود و زمینه شکوفایی آن را فراهم می‌ساخت؛ به گونه‌ای که تمام رعیت آن، بدون در نظر داشت نژاد یا دین، در رفاه و آبادانی سهیم بودند و دولت دست یاری و مهربانی خود را به سوی ناتوانان و نیازمندان دراز می‌کرد.

ابو یوسف حنفی در کتاب «الخراج» می‌نویسد: «در خلافت ابوبکر رضی الله عنه، خالد بن ولید رضی الله عنه در قرارداد دمه با مردم حیره در عراق - که از نصارا بودند - چنین نوشت: برای آنان قرار دادم که هرگاه پیرمردی از کار کردن ناتوان شود یا مصیبتی از مصیبت‌ها به او برسد یا توانگری باشد که فقیر گردد و اهل دینش بر او صدقه دهند، جزیه از او برداشته شود و او و خانواده‌اش از بیت‌المال مسلمانان تأمین گردد».

خلافت در طول قرن‌ها همواره پناهگاهی سرشار از رحمت، امنیت و عزت برای مهاجرانی بود که از ظلم فرار می‌کردند؛ از جمله یهودیان سفاردی که در سال ۱۴۹۲م به فرمان ملکه ایزابلا و پادشاه فردیناند از اسپانیا رانده شدند. نیروهای سلطان بایزید دوم آنان را منتقل کردند و در دارالاسلام برای‌شان حفاظت و امنیت فراهم ساختند.

ای امت محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم! چه زیباست دین و تاریخ اسلامی ما؛ پس چگونه می‌توانیم بپذیریم که مسلمانان در سرزمین‌های خود، چه مهاجر باشند، چه پناهنده و چه مقیم، امنیت و کرامت نیابند؟ چگونه می‌توانیم در برابر ظلم، سنگدلی، بخل، بی‌توجهی و تعصب حاکمان کنونی مسلمانان خاموش بمانیم؟ آیا وقت آن نرسیده که دولت‌های ظلم را برکنار کرده و به جای آن‌ها خلافت راشده؛ دولت رحمت را برپا سازیم؟

دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحریر